

Sygn. akt I CZ 109/07

POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jan Górowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Elżbieta Skowrońska-Bocian

SSN Lech Walentynowicz

w sprawie ze skargi S.M.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
w P. z dnia 25 października 2006 r., sygn. akt [...] wydanego

w sprawie z powództwa S.M.

przeciwko E.M., J.M., K.M. i M.M.

o wydanie nieruchomości,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 5 października 2007 r.,

zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Okręgowego w P.

z dnia 19 czerwca 2007 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w P. postanowieniem z dnia 19 czerwca 2007 r. odrzucił skargę powoda S.M. o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku tego Sądu z dnia 25 października 2006 r., uwzględniającego apelację pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 23 lutego 2006 r. Podniósł, że nie spełniała ona wymagań przewidzianych dla pisma procesowego, tj. nie zawierała oznaczenia wszystkich stron postępowania, jak również nie wskazywała ich adresów, a wezwanie do usunięcia tych braków nie zostało wykonane w terminie.

W zażaleniu pełnomocnik skarżącego wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i nadanie skardze dalszego biegu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Postępowanie ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 424¹ – 424¹² k.p.c.) nie jest kontynuacją postępowania zakończonego prawomocnie kwestionowanym orzeczeniem sądu drugiej instancji a wyjątkowo pierwszej instancji. Skarga ta nie jest nawet nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia do jakich należy zaliczyć skargę kasacyjną i skargę o wznowienie postępowania, gdyż nie zmierza do zmiany bądź uchylenia kwestionowanego orzeczenia (przewidziany w art. 424¹¹ § 3 k.p.c. wypadek jest całkowitym wyjątkiem). Jest to nowy nadzwyczajny środek umożliwiający skuteczne dochodzenie od Skarbu Państwa roszczenia odszkodowawczego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2005 r., V CZ 61/05, z dnia 21 marca 2006, V CZ 6/06 i z dnia 18 kwietnia 2007, V CZ 26/07 niepublikowane)

Skarga jest środkiem wysoce sformalizowanym i także z tego względu powinna spełniać wszystkie wymagania przewidziane dla pisma procesowego, jak również dla pisma, które jest pierwszym w sprawie (art. 126 § 2 k.p.c.). Skoro więc nie wskazywała pozwanych w sprawie była dotknięta brakiem określonym w art. 126 § 1 pkt 1 k.p.c., a z kolei nie wskazanie ich adresów stanowiło obrazę art. 126 § 2 k.c.

Trzeba zgodzić się ze skarżącym, że wezwanie z dnia 18 maja 2007 r. do uzupełnienia tych braków formalnych nie odpowiadało wymaganiom określonym

w art. 130 § 1 k.p.c., gdyż nie oznaczało rodzaju wad, co w istocie wykluczało zastosowanie wskazanej sankcji (por. np. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 1960 r., II CZ65/60, RPEiS 1961, nr 3, poz. 373).

Sąd Najwyższy bada jednak także, tzw. wymagania konstrukcyjne skargi, bez spełnienia których podlega ona odrzuceniu *a limine* (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2005 r., III CZP 49/05, OSNC 2005 nr 10, poz. 180) Względy ekonomiczne przemawiały za tym, aby uczynić to także w ramach postępowania zażaleniowego.

Wniesiony przez pełnomocnika powoda środek nie spełnia przede wszystkim wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c.

Przewidziana w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka uprawdopodobnienia szkody zostaje spełniona jeżeli skarżący powoła w skardze nie tylko znane mu fakty, które wskazują na związek pomiędzy zaskarżonym orzeczeniem a doznanymi skutkami jego wydania stratami lub utraconymi korzyściami, określając ich rodzaj i rozmiar, a nadto powołał dowody lub co najmniej ich surogaty, które uczynią twierdzenie o wyrządzeniu szkody wiarygodnym uprawdopodobnieniem szkody (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141, z dnia 23 marca 2006 r., IV CNP 23/06 i z dnia 15 lutego 2006 r. IV CNP 7/05 niepublikowane

Wymaganie przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. nie jest spełnione jeżeli skarżący, bez przeprowadzenia analizy prawnej w zakresie możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych, ogranicza tę część skargi do stwierdzenia, że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługuje skarga kasacyjna (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 17).

W ostatecznym więc rozrachunku zaskarżone orzeczenie odpowiada prawu. Z tego względu zażalenie uległo oddaleniu (art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.).